

¶ π δὲ καὶ ὅτι λεπτότατον τὸ δέρμα τὸ περὶ τὰ
 ταύρα. μάλιστα δὲ φαίνεται δι' αὐτὰ.
 γ' Διὰ τί οὐδεὶς χαρμώμενος τὸ οὐσκα-
 λόμενος, ἢ ὅτι ἔτι χαρμώμεται ἐμψυσάται καὶ ἢ
 μάλιστα δι' ἡ; ἀκούει; [σπριεῖον δὲ] ἢ κα-
 στα γδ ἀκούεισι χαρμώμενοι. τὸ γδ πνεῦμα,
 ὡπερ καὶ κ' τὸ σῶμα, καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἐν τῷ
 πορρωδύμῳ, ἐξωθεῖται τὸν ὑδρα, καὶ κωλύει
 τὸν ὑδρον εἰσελάειν. ἐάν οὖν ὕψως ἔχοντος ἀ-
 ψι) τῆς ἀκοῆς ὡς σκαλοῦναι, μάλιστα βλά-
 ψει. περὶ αἰπὶ πῶν γδ ἢ πληγὴ γίνεται, κ'
 οὐ ποδὸς ὑπὲκον τὸ τῆ πνεύματος τὸ δὲ δέρ-
 μα καὶ τῶν μύων γὰ ἀφραστάται τῶν σπρωῶν
 [δ' ἄλλοι.] ὡτε πόρον μάλιστα ἔγω ποιεῖ, καὶ
 τραυματιστοὶ αὐ.

Ὅσα περὶ μυκτῆρα. λγ.

Διὰ τί ὁ πνευμὸς λυγμὸν αὐτὸ παύει,
 ἐρυγμὸν δὲ οὐ παύει; ἢ διότι οὐ τῆ
 αὐτῆ τύπου τὸ πάθος ἐκείρου ἀλλ' ὁ ὑψὲ
 ρυγμὸς, κοιλίας ὁ δὲ λυγμὸς, τῆ περὶ τὸν
 πνεύμονα καὶ τὰ μύες, καὶ ἀπὸ ψία πνεύματος
 καὶ ὑψου; κοιναιουσι δὲ οὐ περὶ τὸν ἐγκέφα-
 λον τόπον τῶν πνεύμεναι, δ' ἵ τῶς ὡστ'. φανερόν
 δὲ· αἷμα γδ ἐνεσὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, καὶ αἱ
 νόσοι ἀντιπερὶεστίνται αἱ τῆ αὐτὸς εἰς τὰ τῆ
 πνεύμονος πάθη. ἐνίοις δὲ σκαλοῦσι τὸ οὐ,
 βῆχος ἐγγίνονται. τὸ δὲ περὶ τὸν πνευμῶνον
 τόπον ἔ) τῆς βῆτος κοιναιουσι τῶν πνεύμεναι,
 διλοῖ ἢ ἀπαπνοῖ κοινῆ οὐσα. ὡσε πᾶρτυται
 μὲν θερμωμόμενον αὐτῆ τῶν δὲ συμπάραειν,
 ὁ κέρτω τὸ πορ, ἐν ᾧ ὅτι ὅτι ὁ λυγμὸς, ἢ δὲ θερ-
 μασία πῆπει. διὸ ὅξος τε παύει λυγμὸν, καὶ
 ἢ ἀπνευσία, ἐὰν κρεμάη ἢ ἢ λυγξ. ἐκ θερ-
 μαίνει γδ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ χροῦνον. ὡσε καὶ
 ἐκ πᾶρτυ τῆ ἀντιπερὶ τὰ χροῦνον τῆ
 πνεύματος, τῶ ποιεῖ, κ' οὐκ αἰεὶ ἢ ἐκπνευσί
 γίνεται, καὶ ἐκ τῆ αὐτῆ τύπου. ἀδύατον γδ
 πᾶρτυ μὴ ἐκπνεόντα. ἢ οὐδ' ὅρμη ρήγνισι
 τὸ ἐγ κατελκεμῶνον πνεῦμα, ὁ ποιεῖ τὸν λυ-
 γμὸν. β' Διὰ τί ἐὰν τις μέλαιον πᾶρτυται
 σείψη τὸν ὄφθαλμόν, ἢ πῶν πᾶρτυται; ἢ διὰ
 τί τὸ ποιοῦν τὸν πᾶρμὸν, θερμότης τίς ἐστίν;
 ἢ δὲ σείψη, θερμότητα ποιεῖ, ἢ διὰ τὸ πλν-
 σίον ἔ) τῶν ὄφθαλμῶν τὸν τόπον ᾧ πᾶρτυ-
 ται, ἀφαιρίζει τῶν ἐτέρων, ὡπερ τὸ ἔλα πῶν
 πᾶρτυ τῆ πλείονος μαρμωμόμενον. γ' Διὰ
 τί δις πᾶρτυται ὡς ὅτι τοπολύ, καὶ οὐκ ἀ-
 παξ; ἢ πλοναίαις; ἢ ὅτι δύο εἰσι μυκτῆρες;

A Adde quod tenuissima cutis, quæ distenta
 est, ita fit, ut rubor percipi in auribus præ-
 cipue possit. 13 Cur nemo oscitans aurem
 in scapere suam audeat? An quia membra-
 na etiam, per quam audimus, in flatu, cum
 oscitamus: indicium, quod audiendi fa-
 cultas tollitur, cum oscitamus. Spiritus enim
 ut in os, ita etiam in aures interrum-
 pens, membranam expellit, ac prohibet,
 quod minus sonus ingrediat. Quod cum
 ita fit, si sedem audiendi, cum oscitamus,
 auriscalpio tetigerimus, plurimum mem-
 branam lædemus. Ictus enim ad obicien-
 tem, tenentemque spiritum, non ad ce-
 dentem inferetur, & membranam abiun-
 ctam solidis esse, certum est: quare dolor
 ita moueri, vulnibus excipi facile potest.
 Eorum, quæ ad nares pertinent, Sectio 33. cuius
 quaestiones 18.

C Ut singulus sternutamento sedari
 queat, tutus nequeat? An quia non
 partis eiusdem vtraque ista affectio est, sed
 tutus ventriculi, singulus vero refrige-
 ratio, cruditasque spiritus, atque humoris
 pulmōni coniunctissimi est: sedes autem
 cerebri rem cum pulmone communem
 sortita est. Quod quidem ratione constat
 aurium: interdum enim furditas accidit,
 simul & morbus ipse aurium in pulmōnis
 vitium transit, & nonnullis tussis statim mo-
 uetur suas scapentibus aures. Locum autem
 sternutandi rem naribus esse cum
 pulmone communem respiratio docet,
 quæ communis vtrique est. Sternuimus itaque
 loco eo ipso calfacto. Calorem autem
 eius locus sentit inferior, cuius singultus
 est, calor vero vim obtinet & conco-
 quendi. Quamobrem aceto etiam, reten-
 tionemque spiritus finiri singultus leuior
 potest: spiritus enim recentus satis conceal
 facit. Unde fit etiam inter sternutandum,
 ut spirandi retentio idem obducta effi-
 ciat, & conuenienter quoque expirantia
 superiori de loco educitur: quippe cum
 fieri nequeat, ut quis sternuter, nisi ex-
 pirit: imperus itaque spiritum interclusum
 rumpit, dispellitque, qui singultum eiere
 potest. 2 Cur si quis sternutaturus oculi
 perfricauerit, minus sternuter? An propter
 eâ quod sternutamentum à quodam exet
 tatur calore, fricatio autem calorem eiere
 potest: qui calor, quoniam locus, quo ster-
 nutamus, oculis in propinquo est, alterum
 sternuendi calorem tollit, quemadmodum
 minor ignis ab ampliori emarcescit, at-
 que absimitur. 3 Cur bis sternuere ma-
 gna ex parte solemus, non semel, aut
 sæpius? An quia binis naribus sumus;